

Havlu

Mehmet ÖNDER

Arkadaşlarda sohbet bol; biraz da fazla kaçırdılar mı; kimi eskiden futbolcuymuş da ne çetin bir oyuncu olduğunu anlatır, kimi belediye başkanı olan babasıyla yaptığı yurt dışı gezilerinde gördüklerini anlatır, kimi de parapsikolojiye meraklı, önceki yaşamında hangi padişah olarak yedi cihanı titrettiğini anlatır.

Bu tür zırvaları gazozuna dinlerken vakit geçiyor da, hızlarımı alamayıp bana baktıklarında zorlanıyorum. Arada beleşçi gibi hissediyorum kendimi. Üstelik biri de kalkıp sormuyor mu?

“Sen! Sende yok mu ilginç bir anı?”

“Yok.”

Arkadaşlarda teklif de var, ısrar da. Öteki kalkıyor:

“Olmaz mı canım. Bu yaşa gelmişsin, hiç mi bir şey yaşamadın?”

Vardı yoktu, yaşadım yaşamadım derken “Ben havluyken” lafı kaçırılmış ağzımdan. Kaçırır mısın sen o lakırdıyı? Başladılar alaya almaya. Sorular yağmur gibi yağıyor: “Küçük peşkir türü müydün?”, “Plaj havlusunu olarak mı görev yapıyordun?”, “Hamamda merze miydin?”

Bu düzeysiz sorulara karşılık bile vermedim. Ama bir soru çok anlamlı geldi.

“Genel havlu muydun, özel hizmete mi tahsis edilmiştin?”

...

Bölümde altı kişi çalışmamıza rağmen şef Abidin Bey’in en gözde adamı bendim. En çok beni sever, çalışma arkadaşlarımız bir yana kendi yakınlarından bile çok değer verirdi. Bunu gerek içtenlikli duruşundan gerek açık açık söyleyişinden biliyordum.

Şefim Abidin Bey iri yarıydı. Boyu benden en az otuz kırk santim uzundu.

...

İyi bir insandı, ama, hoşuma gitmeyen kimi davranışları da yok değildi. Örneğin istemediğim hâlde omuzlarımı ovmayı çok severdi. Sık sık iki omzumu kavrar, “Ovayım Mehmetçim” der başlardı.

Omuzlarım ağrımadığı hâlde ses çıkarmazdım. Adam gelmiş emrindeki memurun omzunu ovuyor, “Ovma, gerek yok” denir mi? Ben de demezdim. Belki kendi omuzları ağrıyor da, beni de kendisi gibi omzu ağrıyor sanıp ovmak istiyor, diye de düşünürdüm.

O da hem omuzlarımı ovar hem de sevgisini dile getirirdi:

“Canım kardeşim. Gerçek kardeşlerimden üstünsün.”

Hatta nedenini anlayamadığım bir biçimde, önce ellerinin içiyle ovar, sonra ellerini çevirir dışıyla da bastıra bastıra bir daha ovardı.

Şefimin samimiyeti kimi vakit bununla da kalmazdı. Yanıma oturup yanağını koluma yapıştırır “Canım kardeşim” deyip sevgisini gösterdikten sonra, o sırada arka taraftan bir ses mi duyardı ne, o yanağını çekip öteki yanağını yapıştırır arka tarafa bakardı.

Sevgisi çok derindi.

...

Şef - memur yıllarca, bu sevgi seli içinde verimli çalışmalar yaptık. Tek engelimiz benim sık sık hastalanmamdı. Kimi zaman yataklara düşer, şefime yollarımı gözletirdim.

Bir gün hastalanıp yine doktora çıktım. Doktor çektiğim hastalıkların hep üşütmeden olduğunu, söyledi. Bir de soru sordu:

“Sen niye hep böyle sırlıklam dolaşıyorsun? Seni sık sık havuza mı atıyorlar?”

Bu sorulara hiçbir anlam veremedim. Üstüme başıma baktım, gerçekten, özellikle omuzlarım sırlıklamdı.

...

Niye ıslak diye düşünürken şefim Abidin Bey’in sevgisi aklıma geldi. Bir kez kurt düştü ya, ondan sonra şefin hareketlerini izlemeye başladım.

Ertesi gün öğle yemeğinden sonra şef karşıdan göründü. Elleri kukla oynatır gibi havada, sularını savura savura geliyor:

“Mehmetçim kardeşlerimden ilerisin. “

İleriyim ileri olmasına da, sağlığa zararlı. Artık bütün şüpheler şef üzerinde toplanıyordu. Hemen kalkıp sırtımı duvara yasladım. Ben “Vallahi ovdurmam!” duruşu alınca, omuzlarım ulaşamadı. Bu kez sözlü iknaya yöneldi.

“Kardeşim omuzlarını ovayım mı?”

“Olmaz.”

“Kollarımı ovayım.”

“İstemem.”

Adam açık açık saldırgan kurulatoryıcı. İlle de ellerini üstümde silip beni hasta edecek. Yüz bulamayınca sitem ede ede yerine geçti.

“İyilik de yaramıyor ki!”

...

Ben havlu görevi gördüğümü anlayınca şefin neşesi kaçtı. Ama yapacağından da geri durmuyor. Bu kez vur kaç benzeri bir yöntem geliştirdi. Silip kaçıyor. Açıkça ‘Silkaç’ yapıyor. Bu da kapkaça benzer bir şey. Aniden olup bitiveriyor.

Yanımdan olağan olarak geçtiğini sanıyorum, ani bir refleksle dokunup geçiyor. Elimi koluma götürüyorum, yaş.

Tokalaşmada yenden kavrayıp kola silme, sık sık kumaş kalitesi kontrol etme, başvurduğu değişik yöntemler. Tokalaşmayı reddedip, duvarlara gömlek şuradan, pantolon buradan diye açıklamalar assam da, adamın yaratıcılık ruhuyla baş edemiyorum.

Bir gün odadan çıktım, koridorda odaya doğru, yine ellerinin sularını savura savura geliyor. Çevik bir hareketle müdür beyin odasına daldım. Karşısındaki iki kişilik koltuğa oturdum. O da peşimden geldi. Sağdaki soldaki tekli koltuklar dururken geldi yanıma oturdu. Sanki günlerdir beni arıyormuş da sonunda bulmuş gibi “Canım kardeşim nerdesin, sana baktım, burada mıydın?” gibi sorular sıralıyor. Müdürün yanında çek ellerini de diyemiyorum. Sanki muncıklanarak çalışan bir cihaz gibiyim.

Müdür bey benim havluluğumun farkında değil. Çok iyi anlaştığımızı düşünmüştür. Kurulama işi bitince izin istedik.

...

Malûm bizim kısımda altı kişi çalışıyoruz. Ama şef hep beni onurlandırıyor. Nedeni de, öteki arkadaşlar ya bayan ya da şeften daha uzunlar. Adamları otururlarken sevse ayakta eli ıslak kalacak. Haklı olarak “Alçak eşeğe binmesi kolay olur” felsefesini benimseyip beni onurlandırıyor.

Üstelik benden azami verimi de alınca vazgeçemiyor.

...

Bir gün içime korku düştü. Bu adam bir gün ayaklarını da yıkamaya kalkar mı, yoktan bir kavga çıkarıp elini ayağını tekme tokat üstümde siler mi? Siler.

Bu korkuyla çarşıya çıkıp bir tane havlu aldım. Büyükçe ve kırmızı bir havlu. O günden sonra, ne zaman kuklacı gibi ellerinin sularını savura savura üstüme yürüse, havluyu çıkarıveriyorum ortaya; bir sağa bir sola,

“Olee ...”